

підготовки, визнання професійного досвіду, набутого в приватному секторі, відсутність законодавчо встановленої системи кар'єрного зростання та спеціальної пенсійної системи. Так, публічна служба Нідерландів організована за класифікацією посад згідно з усталеною шкалою оплати, що має 18 рівнів, об'єднаних у 7 категорій. Розподіл на категорії відображає різноманітні загальні та спеціальні освітні рівні. Обіймання тієї чи іншої посади певного рівня та вислуга років на цій посаді не дає службовцеві права кар'єрного зростання, оскільки відсутній сам механізм кар'єрного просування, але існує механізм зростання посадового окладу за вислугою років, відображений у статутних документах [4, Р. 54].

Змішана модель публічної служби характеризується існуванням усередині кадрової системи певного переліку посад зі своїм специфічним режимом організації кар'єри та доступу до публічної служби. Наприклад, у Великій Британії існує порядок призначення на деякі посади без організації конкурсу. Цей випадок законодавчо закріплено в постановах уряду про державну адміністрацію, які передбачають, що від необхідності отримувати класифікаційні сертифікати звільняються «посади, на які призначення проводяться безпосередньо Кораною». Здебільшого це посади вищих держслужбовців центральних органів влади. З відставкою члена уряду ці чиновники також ідуть у відставку [2, с. 339].

Європейська Комісія у своєму звіті з питань розширення ЄС у 2002 р. відзначила, що досягнення неабияких успіхів на шляху реформування державного управління в Литві було зумовлено головним чином прийняттям нового Закону про державну службу [2, с. 13]. Так, Закон Литовської республіки «Про державну службу» у ст. 2 визначає п'ять типів державних службовців: 1) державні службовці кар'єри (прийняті на посаду на необмежений термін); 2) статутні державні службовці (служба яких регламентується затвердженням законом статutom або Законом про дипломатичну службу); 3) державні службовці політичної (особистої) довіри (прийняті на посаду на обмежений термін); 4) керівники установ - (прийняті за конкурсом або на підставі політичної (особистої) довіри); 5) замінні державні службовці (які замінюють державного службовця кар'єри або державного службовця політичної (особистої) довіри, які тимчасово не можуть виконувати обов'язки).

Отже, Україна повинна досягти критеріїв та вимог, що висуваються до кандидатів для вступу до ЄС, і першим завданням є створення високопрофесійної державної служби як ключового елементу ефективної системи державного управління. А це потребує врахування досвіду розвинених країн під час обґрунтування параметрів моделі державної служби відповідно до вимог сучасного етапу державотворення.

Список використаної літератури:

1. Зіллер, Ж. Політико-адміністративні системи країн ЄС. Порівняльний аналіз / Ж. Зіллер; пер. з фр. В. Ховхуна. - К. : Основи, 1996. - 418 с.
2. Корнута, Р. Окремі особливості правового регулювання публічної служби Німеччини / Р. Корнута // Проблеми реформування державного управління : зб. наук. пр. - К. : Вид-во УАДУ, 2000. - С. 129 - 170.
3. Федець, А. Сучасні моделі державної служби / А. Федець, А. Ліпенцев // Актуал. проблеми держ. упр. : зб. наук. пр. - О. : ОРІДУ НАДУ. - 2005. - № 2. - С. 235 - 253.
4. Instituts Régionaux d'Administration (IRA). Les concours d'accès. - Paris : Direction Générale de l'Administration et de la Fonction Publique, 2003. - 48 p.

Правове виховання в сучасному українському суспільстві

Филоненко В.В. - студентка навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: завідувач кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент - **Мозоль Н.І.**

За останні роки в Україні відбуваються зміни у всіх сферах людського життя, з'являється потреба у правовому вихованні громадян. Саме прийняття Конституції України створило міцне та надійне підґрунтя для здійснення правового виховання на якісно новій базі. Сучасна демократія вимагає від особи не лише досконалого знання правових основ, законів, а також усвідомлення нею власної ролі і значення у житті суспільства та відповідальності за долю своєї держави. Але економічна криза, неефективна політика державної влади щодо її подолання, політична нестабільність, невиконання передвиборних обіцянок, корупція в усіх ешелонах публічної влади тільки ускладнюють ситуацію у правовій сфері та впливають на процес втрати громадянами України не лише моральних, а й правових орієнтирів. Всі ці зміни віддзеркалюються у поведінці громадян. Зростає ступінь деформації правосвідомості, погіршується криміногенна ситуація у країні, населення перестає виконувати правові приписи. За цих умов значення правового виховання помітно зростає [1, с. 98].

З метою підвищення рівня правової освіти населення, створення належних умов для набуття громадянами правових знань, а також забезпечення їх конституційного права знати свої права та обов'язки Указом Президента від 18 жовтня 2001 р. затверджено Національну програму правової освіти населення. Загалом прогресивні положення вказаного документу, на жаль, не знайшли істотного відображення у нормативно-правових актів протягом наступних років, а її реалізація у право-просвітню практику має дещо неповний та фрагментарний характер.

Система правового виховання й освіти має бути безперервною. Починаючи з дошкільного закладу, вона повинна продовжуватися у школі, а потім у вищому навчальному закладі, в тому числі й у системі підвищення кваліфікації кадрів. Людина часто припускається помилок у поведінці, вчиняє протиправні діяння лише тому, що не знає, як правильно поводитися у тій чи іншій ситуації. Подібну думку висунув ще давньогрецький філософ Сократ: «Людина вчиняє погано тому, що не знає, як саме вона має вчиняти».

В сучасній Україні правове виховання має здійснюватися не тільки у дошкільному закладі, але й бути частиною виховання у сім'ї, де надаються початкові знання про норми поведінки, усвідомлюється, що таке «добро» і «зло», формуються навички дотримання правил поведінки, виховується повага до однолітків та дорослих.

Варто зазначити, що доречною була б розробка Міністерством освіти і науки України серії підручників з правового виховання населення. Внесення змін потребують програми загальноосвітніх шкіл у розділах, що стосуються вивчення основ правознавства.

Громадяни повинні розуміти важливість своїх знань і вміти застосовувати їх не лише теоретично, але й у повсякденному житті.

Неабиякої уваги потребує правове виховання молоді, яка стоїть на порозі дорослого життя, готується до несення повної відповідальності за свої вчинки. На сьогоднішній день, деякі прошарки молоді не приділяють належної уваги питанням, що таке повага до себе та оточуючих. Саме це призводить до порушення не тільки дисципліни, а й прав, свобод людини і громадянина [2, с. 83].

Виходячи з зазначеного, слід підсумувати, що правовому вихованню населення України недостатньо уваги приділяється не лише на теоретичному, а й на практичному рівні [4, с. 256]. Правове виховання буде ефективним лише тоді, коли буде створено правовий простір на засадах взаємодовіри, поваги до прав і свобод, забезпечення умов для розвитку почуття власної гідності. Якщо найближчим часом правове виховання населення України не зазнає змін, то проблема формування та розвитку правової культури громадян нашої країни залишиться нерозв'язаною ще дуже багато років.

Список використаної літератури:

1. Лескова И. В. Социокультурная идентичность и правовое воспитание личности [Текст] / И. В. Лескова // Государство и право. - 2007. - № 4. - С. 98.
2. Філософія виховання [Текст] / кер. авт. кол. М. Култаєва. - Х. : ХДПУ, 2001. - Ч. 1. - С. 83.
3. Головченко В. Правові механізми формування правосвідомості студентів / В. Головченко, А. Потьомкін // Право України. - 2006. - №4. - с. 100 - 103.
4. Курлянд З. Н. Педагогіка вищої школи / З. Н. Курлянд. - К.:Знання, 2007. - 495 с.

Актуальні питання захисту прав дітей в Україні

Семенюк В.В. - студентка навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: викладач кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук - **Химичук К.В.**

Захист прав та інтересів дитини є одним із найважливіших завдань Української держави, адже ставлення до дітей, їхніх прав і свобод, повага до їхньої людської гідності як найточніше відображають рівень гуманності й цивілізованості суспільства, саме тому тема захисту прав дитини у суспільстві набуває особливої актуальності. Ще у 1924 р. Лігою Націй було розроблено та прийнято Женевську декларацію прав дитини. Зі створенням ООН у 1945 р. увага до прав дитини у світі посилилась, міжнародна спільнота прийняла кілька правових документів, що визначають статус жителів планети до 18 років та зобов'язання держави і суспільства перед ними. Питання захисту прав дитини знайшли відображення у Загальній декларації прав людини, прийнятій ООН у 1948 р., у Міжнародному пакті про громадянські і політичні права 1966 р. У 1959 р. ООН прийняла Декларацію прав дитини, яка вплинула на політику урядів і парламентів у світі. 20 листопада 1989 р. Генеральною Асамблеєю Організації Об'єднаних Націй було прийнято Конвенцію про права дитини, яка вважається міжнародною дитячою конституцією. У Конвенції проголошується право дитини мати свою думку, міститься положення про те, щоб при вирішенні будь-яких питань, які стосуються дитини, її інтереси враховувались якнайкраще. [1, с. 32]

Проблема захисту прав дитини існує в кожній країні світу незалежно від ступеня її соціально-економічного розвитку, державного ладу, географічного становища, народних традицій і звичаїв та інших чинників, здатних впливати на становище людей, які є мешканцями цієї країни.

До кола найбільш актуальних питань захисту прав дитини в Україні належать такі питання: захист громадянських та особистих прав дітей (право дитини на життя, права дітей на участь у суспільному житті), економічних, соціальних та культурних прав дітей (забезпечення права дітей на достатній життєвий рівень, право на охорону здоров'я, право на освіту та доступ до культурної спадщини, трудові права неповнолітніх), дотримання прав уразливих груп дітей (захист прав дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, права дітей з особливими потребами, захист прав дітей українських трудових мігрантів, дотримання прав дітей-біженців та шукачів притулку) [2, с. 228.].

Вважаємо, що основними завданнями у сфері захисту прав дитини в Україні мають бути підвищення ефективності профілактичної та роз'яснювальної роботи серед батьків з метою запобігання жорстокому поводженню з дітьми; удосконалення процедур щодо виявлення дітей, які потерпіли від сексуальної експлуатації, створення системи реабілітації дітей, які потерпіли від торгівлі ними, тобто, забезпечення функціонування системи захисту дітей.